

Așezată comod într-un fotoliu, în fața videotransmitterului uneia din boxele instalate de-a lungul circuitului, Vroni se gândea cu duioșie la prima lor întâlnire, la cât fusese de fericită când îl cunoscuse pe celebrul pilot. Și cât de fericită mai era și acum, deși renunțase la promițătoarea sa carieră și îl urmăsea, timp de aproape opt ani de zile, asistând la toate cursele și încurajându-l, bucurându-se de toate victoriile lui...

Ecranul video prezenta, pe rând, cei 36 de concurenți, în timp ce o voce bărbătească fermă, cu inflexiuni plăcute – probabil sintetică – spunea ceva despre caracteristicile traseului: lungime, lărgime, aderență, pante, curbe, parapete, puncte de control, apoi vorbea despre performanțele vehiculelor, marea majoritate cu propulsie antigraitațională, despre rezultatele preliminarilor... Vroni asculta cu atenție revărsarea de termeni tehnici, deși nu-i spuneau nimic nou. Ceru în prim plan imaginea bolidului albastru cu numărul 11. Pornea din poziția a doua, în urma coechipierului sau Hanani.

Hanani... Își amintea și acum privirile ironice cu care o urmărise atunci, în urmă cu opt ani, priviri al căror sens nu-l pătrunsese niciodată pe deplin... Automobilul roșu cu negru porni, urmat de cel albastru, și Vroni își concentră toată atenția asupra soțului ei.

Era un bărbat perfect. Îl chema – cum altfel? - Adam și era frumos. O cucerise din primul moment. Statură superbă, bine legat, un mers apăsător și sigur... și apoi zâmbetul lui fermecător și blând, cu dinții strălucitori de albi în contrast cu fața mereu bronzată, și ochii negri, calzi... sărutul lui puțin cam convențional... Îl iubise în toți acești ani, și el o iubise, constant, liniștit. Era fericită că îl are pe el, și nu se mai gândea la nimic, nu mai avea nevoie de nimic altceva.

Numărul 11 rula fără zgomot, calm, parcă sigur de victorie.

Vocea sintetică reîncepuse să prezinte automobilele și concurenții. Vroni comută postul și se cufundă în amintiri.

Adam, victoria. El nu putea decât să câștige. Invincibilul Adam, idolul tuturor amatorilor de curse. Era mândră că îl câștigase ea, înaintea multelor adoratoare frumoase sau bogate care se aruncau de gâtul lui după fiecare cursă, era al ei, numai al ei, și ea îl putea face fericit. Ea era parte din viața lui. Cu ce era mai mulțumit Hanani, de exemplu, căsătorit cu Miss Terra, o ființă care habar n-avea de curse și automobile, preocupată doar să-și mențină intactă uluitoarea frumusețe?

Muzica postului oficial se întrerupse brusc. Nemulțumită de tăcere, Vroni reveni la indicațiile speakerului, care tocmai anunța ca numărul 12 al lui Hanani se menține leader, urmat îndeaproape de Adam și de un oarecare Klostermann. Zâmbi. Tactica dintotdeauna. Dacă adversarul era puternic, îi lăsa conducerea la începutul cursei, depășindu-l apoi pe ultima porțiune a traseului. Se uită pe ecran. Botul automobilului lui Adam intra aproape în câmpul de protecție al lui Hanani. Vroni știa că nu-l va depăși decât la momentul potrivit.

Reveni la postul oficial. O voce, pe care în primul moment o asemănă cu a lui Kral, spunea:

— ... Și mai ales nu puteam înțelege hotărârea conducerii privind dreptul acestor androizi de a întemeia o familie. Este inadmisibil să acordăm unor roboți posibilitatea de a se căsători cu ființe umane...

Un umanist, desigur. Poate chiar Kral... idolul tinereții ei. Ce stupidă fusese, să se îndrăgostească așa de un exponent al elitei științei, și încă umanist! De fapt, chiar asta îi plăcuse atunci la el, pasiunea, agresivitatea chiar, cu care își susținea ideile. Pe ea n-o interesa problema robotizării totale și i-o spusese în față. El o numise inconștientă, se certaseră și se despărțiseră. Apoi îi păruse rău, dar...

Adam continua să se țină în spatele lui Hanani, iar Klostermann,

cu mașina lui verde și zgomotoasă, se apropia amenințător. Verde! Ecologiștii! Până și aici se amestecaseră. Desigur, nu urmăreau decât să facă rost de bani ca să-și poată continua propaganda.

— ... Ce absurd ar fi să presupunem că putem fi fericiți alături de un robot! Cum să ne închipuim ca un android poate fi egal sau superior unui om?! continua vocea (a lui Kral?) discursul împotriva familiilor mixte. Vroni îi dădea, pe undeva, dreptate. I se părea oarecum nefiresc, și totuși nu găsea că e un lucru prea revoltător: cine vrea să aibă alături o mașină programată să-i facă viața comodă, n-are decât.

...Uita însă că acești androizi împotriva cărora se ridicau umaniștii se introduceau în societatea umană fără niciun semn distinctiv...

— Este în pericol însăși civilizația noastră, înăbușită prin moartea sentimentelor...

Adam trecuse în stânga lui Hanani. Vroni vru să revină la comentarii, dar ezită pentru o secundă.

— Dacă autoritățile continuă să acorde astfel de privilegii androizilor din ultima generație, în curând vom ajunge să fim conduși de ei. Ținând cont de faptul că în câțiva ani au reușit să se impună în multe ramuri de activitate, că domină categoric toate clasamentele în sport, muzică și alte arte, putem trage concluzia că, în scurt timp, infiltrându-se în comitetele conducătoare, vor instaura o dictatură a androizilor, așa cum s-a întâmplat în urmă cu 63 de ani cu ordinatele pozitronice. Să nu uităm totuși că suntem creatorii lor, și astfel datoria noastră este să împiedicăm...

— Instinct de conservare – răsă Vroni puțin fals – umaniștii ăștia sunt teribil de grijulii cu pielea lor. Iar androizii erau produse ale ingineriei genetice, deci anatomic oameni, nu se puteau compara cu ordinatele.

Adam îl întrecuse pe Hanani cu câțiva metri. Așa era el, nu se mulțumea să scoată un timp cât mai bun, ambiția lui era să treacă primul linia de sosire. Bolizii, unul albastru, celălalt roșu cu negru, alunecau alături în tăcere, coechipieri și totuși adversari, adversari și totuși prieteni. Ecologistul Klostermann îi urmărea cu încăpățănare.

Vocea de la postul oficial (parcă totuși nu era Kral!) spunea ceva despre sterilitatea familiilor mixte – fericirea de a avea copii, continuitatea rasei umane și tot ceea ce implica un copil... Și iarăși: inadmisibil, hotărâre criminală, roboți, protestăm, etică umană...

Cursa se apropia de final. Speakerul cursei anunță ordinea - Adam, Hanani, Klostermann, clasamentul pe echipe, numele oficialilor care vor înmâna premiile...

Iar la postul oficial se proclama:

— Nu mai putem permite ca specia umană să se lase doborâtă de propriile sale realizări, nu puteam permite ca performanțele umane să fie falsificate de supraoamenii fabricați, nu vom permite ca prin alterarea sensului nobil al artelor și sporturilor, prin alterarea însăși a familiei, să fie minimalizate și chiar distruse sentimentele, sentimentele adevărate omenеști! Vom face tot posibilul ca androizii din ultima generație, care reprezintă un pericol real pentru omenire, să fie însemnați cu semne distinctive, și să li se retragă tuturor androizilor dreptul de a întemeia familii, de a ocupa posturi de conducere și de răspundere sau posturi legate de educația minorilor, să li se retragă dreptul de a avea ocupații artistice, de a participa la orice fel de competiție la care participă oameni...

Vroni vru să ceară comutarea postului, dar i se puse un nod în gât. Androizi? Competiții? Sport? Performanțe? Dar dacă...?

Înainte de a apuca să-și ducă gândul până la capăt, văzu pe ecran bolidul albastru cu numărul 11 trecând linia de sosire, îl văzu pe

Adam purtat în triumf până pe podium, sărutat convențional de fetele frumoase, felicitat de adversari, apoi urcând treptele să primească din mâna președintelui cupa victoriei... O statură perfectă, mersul puțin cam rigid pe care ea îl considerase întotdeauna o deformare profesională, zâmbetul lui fermecător adresat tuturor fanilor care sorbeau din ochi imaginea de pe videotransmitter.

Și dintr-odată se opri. Se clătină, părea că nu se mai poate ține pe picioare. Fața îi rămăsese împietrită, cu expresia radioasă a victoriei și cu zâmbetul larg, cu ochii săi calzi privind spre cupa sclipitoare din mâinile președintelui. Nefiresc de imobil.

Apoi, încet, se prăbuși.

Fără să se mai gândească, Vroni se smulse din fotoliu și se repezi spre el.

În urma sa, transmitterul, uitat pe postul oficial, anunță:

— Este de datoria fiecărei ființe cu adevărat umane să contribuie la eliminarea acestor creaturi, în indiferent ce situații și cu orice mijloace, să-și ridice glasul împotriva experimentelor genetice, contribuind astfel la salvarea omenirii...

Două brațe puternice o imobilizară. Nu se zbătu, nu încercă să scape și să se arunce asupra trupului inert. Un medic se apropie, îi aruncă o privire rapidă și făcu semn să fie ridicat. Vroni înțelesese totul abia atunci când echipa Institutului de Inginerie Genetică îl așeză pe o targă automată și se îndepărtă făcându-și loc prin mulțimea stupefiată...

— Cursa s-a terminat, Vroni, spuse cel care o imobiliza. Să mergem.

Nu distingea sensul cuvintelor. Știa doar că e vocea lui Kral.

— Tu... ai vorbit...?

— Ah, comunicarea de la postul oficial? Nu, n-am fost eu. Dar... trebuia. Îmi pare rău. Acum înțelegi, Vroni?

Se întoarce și-l privi printre lacrimi. Îmbătrânise. Ca și ea. Îi zâmbi prietenește:

— Curaj, Vroni. Trebuia.

— Da, trebuia, îngăimă ea, trebuia...

Îl îmbrățișă deznădăjduită, plângând amar. Kral o mângâia cu blândețe.

— Hai Vroni, n-are rost acum... Cursa s-a terminat.